

Spisy jest dokázáno a není vůbec sporno, že Josef B. jako předseda Ortsgruppe Leitmeritz des deutschen Bauarbeiterverbandes in der čsl. Republik ve jménu lodních dělníků stavebních u firmy A. L. v Ž. zaměstnaných podáním ze dne 24. února 1922 ve věci zřízení závodního výboru u živnostenského inspektorátu intervenoval. Zda stalo se tak před úřadem či před orgánem, který ve věci, o niž běželo, neměl příslušnosti úřední, je lhostejno, poněvadž § 20 č. 4 jur. normy v tomto směru nečiní rozdíl. Je třeba jen odpovědět na otázku, lze-li Josefa B. považovati ve smyslu § 20 č. 4 jur. normy již proto za zmocněnce řečených zaměstnanců, že jednal jejich jménem ve věci zřízení závodního výboru, i když nejednal jako osoba soukromá, nýbrž ve své funkci jako předseda jistého sdružení.

Dle náhledu soudu nemůže ani tento rozdíl padati na váhu, neboť ratio legis § 20 č. 4 jur. normy je poskytnouti možnost, aby z účasti na rozhodování byla vyloučena osoba, která jako zmocněnec jedné ze stran procesních ocitla se k předmětu sporu ve vztahu, který je s to, aby buď oslabil objektivnost jejího úsudku neb aspoň vzbudil u druhé z obou procesních stran, jímž má právo býti nalezeno, domnění, že nález tento nebude naprosto nestranný a objektivní. Tento vztah k předmětu sporu, který zakládá důvod vyloučení dle § 20 č. 4 jur. normy, není však podstatně jiný, ať osoba, která jménem jedné strany procesní jednala, vystupovala při tom jako soukromník či jako funkcionář nějakého sdružení.

Bylo proto Josefa B. uznati za vyloučena z účasti při rozhodování, a to tím spíše, ježto z podání B-em podepsaného není ani možno bezpečně poznati, zdali vskutku za zaměstnance st-lčiny intervenoval ve své funkci spolkové, to jest na základě usnesení nějakého orgánu spolkového nebo na základě nějakých stanov spolkových.

Nebyla tudíž rozhodčí komise podle § 26 zák. o závodních výborech a § 32 prov. nař. náležitě složena, pročež slušelo nař. její rozhodnutí, ježto st-lka včas to vytknula, podle § 7 zák. o ss. zrušiti.

Č. 1742.

Závodní výbory: * Dá-li rozhodčí komise zřízená podle zák. o záv. výborech ze dne 12. srpna 1921 č. 330 sb. z. a n. podle § 22 t. zák. souhlas k propuštění člena závodního výboru, je to projev, který jen doplňuje prohlášení strany t. j. zaměstnavatele vůči propuštěnému dělníku a nelze jej tedy považovati za rozhodnutí neb opatření nejv. spr. soudem přezkoumatelné.

(Nález ze dne 12. prosince 1922 č. 18.976.)

Věc: Závodní výbor fy. Vilém B. v D. M. proti rozhodčí komisi dle zákona o závodních výborech v Jihlavě (min. taj. Dr. B. Vomáčka) stran výpovědi dané členům závodního výboru.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

Důvody: Správa závodu firmy Vilém B. dala 3. dubna 1922 výpověď člena svého závodního výboru Karlu B., nevyžádavši si souhlas žal. rozhodčí komise. K stížnosti závodního výboru zamítla žal. komise žádost závodního výboru, aby výpověď ta byla odvolána a aby Karel B.

byl na dále v závodě zaměstnán. Zároveň však vyslovila žal. komise, že propuštění to účinkuje až od 6. května 1922.

Stížnost podanou do tohoto vyřízení závodním výborem shledal nss nepřipustnou.

Dle § 2 zák. o nss a § 2 zák. o ss může nss judikovati toliko o rozhodnutích neb opatřeních správních úřadů.

Rozhodčí komise zřízené dle zákona o závodních výborech ze dne 12. srpna 1921 č. 330 sb. z. a n. jsou takovými správními úřady, jak již nss v nálezu ze dne 4. listopadu 1922 č. 12.223 (Boh. č. 1617 adm.) a v usnesení ze dne 20. listopadu 1922 č. 13.921 vyslovil a jak také zástupce ministerstva sociální péče při veřejném ústním líčení za žal. úřad výslovně přiznal, vzav také zpět námitku nepřislušnosti nss-u, kterou žal. komise vznesla v odvodním spise v důvodu, že ona není správním úřadem.

Jest jen otázkou, zdali souhlas rozhodčí komise s propuštěním (nebo dáním výpovědi) člena závodního výboru, daný po rozumu § 22 cit. zák., jest rozhodnutím neb opatřením ve smyslu § 2 zák. o ss.

Nss dospěl k názoru, že tomu tak není.

Zákon o závodních výborech zřetelně rozlišuje »souhlas« rozhodčí komise s výpovědí dle § 22 od »rozhodnutí«, která komise tato vydává dle § 26. Zákon vyjadřuje rozdíl tento nejen názvoslovně, nýbrž i tím, že »souhlas« dle § 22 vůbec nepočítá k »rozhodnutí« činnosti komise. Neboť dle § 26, odst. 1. »rozhoduje« komise tato s konečnou platností jen o »stížnostech« a o »sporech« v zákoně taxativně uvedených a dle § 26, odst. 5 jen »nálezy« rozhodčích komisí jsou vykonatelné. Udělení souhlasu dle § 22, odst. 2 není však nálezem neb rozhodnutím ani o »stížnosti« ani o »sporu«. Než ani podle své vnitřní právní povahy nemůže toto »udělení souhlasu«, třeba vycházelo od úřadu, býti kladeno na roveň »rozhodnutí neb opatření«, na jaké pomýšlí § 2 zák. o ss. Zaměstnanec, který je členem závodního výboru, požívá dle vůle zákona proti propuštění zvýšené ochrany, nejde-li o propuštění z důvodů v druhém odstavci § 22 naznačených. Tato ochrana záleží v tom, že podnikatel nemůže zaměstnance, který je členem výboru závodního, o své újmě s právním účinkem propustiti. Jeho volný projev k rozvázání pracovního poměru směřující nabývá proti zaměstnanci právní účinnosti teprve, když podnikatel opatřil si »souhlas« komise rozhodčí. Zákon však nic nepraví, že by souhlas rozhodčí komisí daný propůjčoval volnému projevu podnikatelovu, tedy projevu jedné ze smluvních stran poměru pracovního, jinou povahu právní a jiné účinky právní, než jaké má vůbec prohlášení strany. Souhlas rozhodčí komise činí ovšem prohlášení toto právně účinným, avšak činí je účinným právě jen jako prohlášení strany, nikoliv jako »rozhodnutí neb opatření« právní moci schopné.

Pouhé prohlášení strany nemůže však býti bráno v odpor stížnosti k nss-u, pročez bylo tuto stížnost jako nepřipustnou odmítnouti.

Č. 1743.

V y v l a s t n ě n í: I. Prohlášením, že použije pozemku vyvlastňovaného sám pro stavbu uvedenou v § 2 zák. z 27. ledna 1922 č. 45 sb. z. a n., může vlastník odvrátiti vyvlastnění jen když skutečně nejdéle v 3měsíční